

Szondy-Adorján György

ÖRÖM

Padok és bokrok fedezékében lebegnek
a pitypang könnyű magjai, mint guruló
lelkek vonulnak kart karba öltve,
összefogózva, s ha olykor a járdára
vetődnek, és elmorzsolódnak egy-egy
talp alatt, csak törmelék marad, meg valami
különös íz és illat a nyomokban, a szokott
rend íze, illata, és néha arra gondolok,

valahogy összegyűjtöm ezeket a szárnyas
magokat, majd egyenként elültetem őket
a parlagon hagyott földekbe, az Akó-kapun
túl, hogy sárgák legyenek azok a parlagok,
sárga tenger ringja be a földet, és ne a meddőség
vagy valami egyéb sötét indulat borongós
színeivel tátongjanak az út mentén, ahol
annyian járnak reggel, este, Csík felől,
Menaság felől annyian járnak, kelnek, de hát
miért legyenek sárgák azok a földek, miért
kell színt adnom nekik, nem csak az él,
aminek az életét látom, s akkor elképzelem,
és magam elé vetítem a képet, amint hajlongok,
és egyenként elvetem a magokat, lépegetek,
hajlongok, lépegetek, hajlongok, és hosszan
nevetek ezen a furcsa képen, s ekkor már
tudom, hogy nem vagyok, nem lehetek
egyedül, és hogy teljes képtelenség, hogy
magamban legyek, mert folyton odaképzelek
valakit a nevetésem elé, ahogy a bennem
csendülő kacagás ütemére együtt mozdulunk,
s akkor megnyugszom kicsit, és már nem

akarom sárgára festeni, sem bevetni azt a földet, majd a nyugalom halk lépteivel indulok tovább lassan, szórakozottan, csak nyomaim hagyva az útnak, és kissé eltávolodva minden akarástól, minden szándéktól messzebb, távolabb, az égen felhők vonulnak, a lomb alig rezdül, s hiába nevetek halkan, hangosabban, odakinn senki nem lát, nem vesz észre, és nem hall senki, mégis örülök, hogy van idő, mi a hangom magába zárja, s elviszi.

NEW YORK

Mit adott nekem New York, amire emlékezhetek, amit elviszek magammal, ami új volt? kérdezték, de akkor kitértem a válasz elől, most magam kérdezem, mit adott nekem New York, amit csak ő adhat, és amitől semmi nem lesz ugyanaz ismét?

Bármit, amit képes elvenni az ember, és átvihet a belső meg külső vámokon, mondanám, és igaz lenne ez is, ahogy szinte minden, amit New Yorkról a világ népe hisz, még föl sem oldódott bennem a távolság vagy őbenne én, és egy étterem hűvös előterében már vártak rám a látomásos költők, és örültünk egymásnak, később beljebb mentünk, leültünk, csevegtünk, rendeltünk, csevegtünk ismét, és akkor egy csöndes európai pózait öltöttem magamra, mit igyekszem elfelejteni, és így teltek percek és órák, könnyen, biztos fedezékben, majd azt mondta egyikük, már nem tudom, melyik, szívesen látunk jövőre is, ugyanekkor, ugyanitt, akkor könny szökött szemembe, amiért ennyi

brokkolit kell elfogyasztanom kétezerhuszon-
négyben is, reméltem álnokul, talán ismét
kitör porral, hamuval az Eyjafjallajökull, még
beszéltünk kicsit, én és a látomásosak a Hot Dog
King körül, úgy láttuk, az idő madárbegy csupán,
mi nem telik, röpül, szeretem ezeket a látomásos
brokkolizabálókat, ahogy kis villáikkal a párolt
zöldségből emelnek tornyot a marhasült köré,
és szemükben a viszontlátás vágya, és okosak,
és kedvesek, hát, mit adott nekem New York,
amit csak ő adhat, és amitől már semmi nem
lesz ugyanaz ismét, ami új volt?

És a kérdéssel érkeztem végül az országom
fővárosának a repterére, zsibbadt tagokkal
igyekeztem kifelé, mint akit a fáradtság tart ébren,
megállított egy vámtiszt, van valami bevallani-
valója? kérdezte, s én fölfedtem titkaim, ő meg
a vámilletéket, most már engedje, hadd menjek
haza, mondtam, és hol van az a haza? kérdezte
ismét, mondtam, Erdélyben, és mi Erdély
államformája? most épp Románia, válaszoltam,
de nem volt ínyére a vélelem, nos, látja, kedves
uram, monda, ezzel a hozzáállással ön mindig
ki fog lógni a köztársaságból, legyen, mondtam,
becsaptam az ajtót, kimentem a hallból, kerestem
az autót, épp lement a Nap, már nem tudom,
vörös volt, kék vagy csak ugyanaz a sárga,
begyújtottam a motort, soroltam a hazatérő
sávra, utak érhálózatán suhantam, mint egy
kényelmetlen vérrög, valahol már vártak
a peremvidéki látomásosak meg a függő lét
végső köztársasága.